

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
18. november 2013

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Der er ingen judicielle aktiviteter i sager, hvor der er nedsat procesdelegation, de kommende tre uger.

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-284/12	Deutsche Lufthansa Sagen vedrører: 1) Medfører en af Kommissionen truffet afgørelse, som ikke er blevet anfægtet, om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 3, andet punktum, TEUF, at en national ret i en sag, der angår tilbagesøgning af ydede betalinger og undladelse af fremover at foretage betalinger, er bundet til Kommissionens retsopfattelse i åbningskrivelsen med hensyn til bedømmelse af statsstøttens karakter? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal foranstaltninger, der gennemføres af en offentlig virksomhed som omhandlet i artikel 2, litra b), nr. i), i Kommissionens direktiv 2006/111/EF af 16. november 2006 (EUT L 318, s. 17-25, »gennemskuelighedsdirektivet«), som driver en lufthavn, i støttemæssig henseende anses for selektive foranstaltninger som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF alene af den grund, at de kun er til gavn for de luftfartsvirksomheder, der benytter lufthavnen? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: a) Er kriteriet selektivitet ikke opfyldt, når den offentlige virksomhed, som driver lufthavnen, på en gennemskuelig måde giver alle flyselskaber, der [org. s. 3] beslutter at benytte lufthavnen, de samme betingelser herfor? b) Gælder dette også, når den, der driver lufthavnen, forfølger en bestemt forretningsmodel (her: samarbejde med de såkaldte lavprisselskaber – low-cost-carriers), og betingelserne for benyttelsen er tilpasset denne kundekreds og derfor ikke er lige attraktive for alle flyselskaber? c) Foreligger der under alle omstændigheder en selektiv foranstaltning, når den væsentligste del af lufthavnens passagerer over mange år kun benytter ét flyselskab?	Dom	21.11.13
C-360/12	Coty Prestige Lancaster Group	GA	21.11.13

	<p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 93, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94 fortolkes således, at der er begået en krænkelse i en medlemsstat (medlemsstat A) som omhandlet i artikel 93, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94, når der ved en handling, som er foretaget i en anden medlemsstat (medlemsstat B), sker medvirken til den rettighedskrænkelser, der er begået i førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)? 2) Skal artikel 5, nr. 3, i forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at skadetilføjesen er foregået i en medlemsstat (medlemsstat A), når den skadevoldende handling, som er genstand for sagen eller hvoraf der afledes krav, er begået i en anden medlemsstat (medlemsstat B), og består i medvirken til den skadevoldende handling (hovedkrænkelsen), der er sket i førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)?</p>		
C-482/12	<p>Macinský et Macinská</p> <p>Sagen vedrører: Skal Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (herefter »direktiv 93/13/EØF«) fortolkes således, at det er til hinder for en medlemsstats forskrift som den, der er indeholdt i artikel 151j, stk. 1, i Občianskýzákonník, sammenholdt med de øvrige i hovedsagen omhandlede forskrifter, hvorefter kreditoren kan kræve, at en forpligtelse, som følger af urimelige kontraktvilkår, opfyldes ved en fuldbyrdelse i det pantsatte gode i form af et salg af den faste ejendom uanset forbrugers indsigelse, og på trods af at spørgsmålet er omtvistet, og kontraktvilkårene ikke er blevet vurderet af en ret eller en anden upartisk retsinstans?</p>	GA	21.11.13
C-314/12	<p>UPC Telekabel Wien</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF (herefter »infosoc-direktivet) fortolkes således, at en person, der uden rettighedshaverens tilladelse stiller frembringelser til rådighed på internettet (infosoc-direktivets artikel 3, stk. 2), anvender de tjenester, der stilles til rådighed af internetudbyderen for de personer, der benytter sig af disse frembringelser? 2) Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende: Er en reproduktion til privat brug (infosoc-direktivets artikel 5, stk. 2, litra b)) og en flygtig og tilfældig reproduktion (infosoc-direktivets artikel 5, stk. 1), kun lovlig i en situation, hvor originalen til reproduktionen blev lovligt reproduceret, spredt eller stillet til rådighed for almenheden? 3) Hvis spørgsmål 1 eller 2 besvares bekræftende, og der således over for den internetudbyder, hvis tjenester den pågældende tredjemand anvender, skal nedlægges et forbud i medfør af infosoc-direktivets artikel 8, stk. 3, spørges: Er det foreneligt med EU-retten, og særligt med den derefter krævede afvejning mellem procesdel-tagernes grundlæggende rettigheder generelt at forbyde (dvs. uden anordning af konkrete foranstaltninger) en internetudbyder at gøre det muligt for dennes kunder at få adgang til et bestemt websted, så længe der dér udelukkende eller i vidt omfang stilles indhold til rådighed uden rettighedshaverens tilladelse, når internetudbyderen kan undgå straf for overtrædelse af dette forbud ved at godtgøre, at han i forvejen har truffet alle rimelige foranstaltninger? 4) Hvis spørgsmål 3 besvares benægtende: Er det foreneligt med EU-retten, og særligt med den derefter krævede afvejning mellem procesdeltagernes grundlæggende rettigheder at pålægge en internet-udbyder bestemte foranstaltninger med henblik på at gøre det mere vanskeligt for dennes kunder at få adgang til et websted med et indhold, som de retsstridigt har skaffet sig adgang til, når disse foranstaltninger nødvendiggør en ikke ubetydelig udgift, men også uden særligt teknisk kendskab nemt kan omgås?</p>	GA	26.11.13
C-359/12	<p>Timmel</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 22, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-</p>	GA	26.11.13

	<p>Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005) fortolkes således, at oplysninger, der i princippet obligatorisk skal medtages, og som endnu ikke var kendt på det tidspunkt, da basisprospektet godkendtes, men dog på det tidspunkt, da der blev offentliggjort et prospekttillæg, skal medtages i dette tillæg? 2. Finder undtagelsen i artikel 22, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005), hvorefter der kan udelades oplysninger som omhandlet i artikel 22, stk. 1, tredje punktum, også anvendelse, såfremt disse oplysninger (som obligatorisk skal medtages) var kendt før udstedelsesdatoen men dog efter offentliggørelsen af basisprospektet, som ikke indeholdt disse oplysninger? 3. Foreligger der en forskriftsmæssig offentliggørelse, såfremt der kun er offentliggjort et basisprospekt uden de obligatorisk nødvendige oplysninger i henhold til artikel 22, stk. 1, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005), særligt (ved værdipapirer med en pålydende værdi på under 50 000 EUR) i henhold til forordningens bilag V, og der ikke skete nogen offentliggørelse af de endelige vilkår? 4. Opfyldes kravet i henhold til artikel 29, stk. 1, nr. 1), i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2004) om, at prospektet eller basisprospektet skal være let tilgængeligt på det websted, hvor de stilles til rådighed, a) såfremt der for at opnå adgang, downloade og printe kræves en registrering på webstedet, hvorpå der derefter kan skabes adgang, og hvorved registreringen [org. s. 3] forudsætter en accept fra en disclaimer og meddelelse af en email-adresse, eller b) såfremt der skal betales et vederlag herfor, eller c) såfremt gratis adgang til prospektdele er begrænset til 2 dokumenter pr. måned, men det imidlertid er nødvendigt at downloade mindst tre dokumenter for at modtage samtlige obligatoriske oplysninger som omhandlet i artikel 22, stk. 1, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005)? 5. Skal bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (prospektforordning nr. 2003/71/EF) fortolkes således, at basisprospektet skal stilles til rådighed på udstederens og den finansielle formidlers hjemsted?</p>		
C-421/12	<p>Europa- Kommissionen mod Kongeriget Belgien</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat artikel 3 sammenholdt med artikel 2, litra b) og d), i direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis (1), idet det har udelukket udøvere af liberale</p>	GA	26.11.13

	<p>erhverv såsom tandlæger og fysioterapeuter fra anvendelsesområdet for lov af 5. juni 2007, der gennemfører det nævnte direktiv; at Kongeriget Belgien har tilsidesat artikel 4 i direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis ved at have opretholdt artikel 20, 21 og 29 i lov af 6. april 2010 om markedspraksis og forbruger-beskyttelse; at Kongeriget Belgien har tilsidesat artikel 4 i direktiv 2005/29/EF om urimelig handels-praksis ved at have opretholdt artikel 4, stk. 1, afsnit 3, i lov af 25. juni 1993 om udøvelse og tilrettelæggelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted og markedshandel, som blev indført ved artikel 7 i lov af 4. juli 2005 om ændring af lov af 25. juni 1993 om udøvelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted og om torve-handel, samt artikel 5, stk. 1, nr. 4, i kongelig anordning af 24. september 2006 om udøvelse og tilrettelæggelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>		
C-658/11	<p>Parlamentet mod Rådet</p> <p>Annulatio af Rådets afgørelse 2011/640/FUSP af 12. juli 2011 om undertegnelse og indgåelse af en aftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Mauritius om betingelserne for overførsel af mistænkte pirater og tilknyttede, beslaglagte genstande fra den EU-ledede flådestyrke til Republikken Mauritius og om forholdene for de mistænkte pirater efter overførsel – valg af retsgrundlag – forpligtelse til straks at underrette Europa-Parlamentet fuldt ud i alle faser af proceduren og opnå Parlamentets godkendelse før indgåelsen af aftalen – tilsidesættelse af artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v), og artikel 218, stk. 10, TEUF</p>	GA	26.11.13
C-280/12 P	<p>Fulmen mod Rådet (Appel)</p> <p>Påstand: Den af Retten (Fjerde Afdeling) den 21. marts 2012 i de forenede sager T-439/10 og T-440/10 afsagte dom ophæves. Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende tvisten og frifinder Rådet i de af Fulmen og FereydounMahmoudian anlagte søgsmål til prøvelse af de omhandlede retsakter fra Rådet.</p> <p>Fulmen og FereydounMahmoudian tilpligtes at betale Rådets omkostninger i første instans samt i forbindelse med appelsagen.</p>	Dom	28.11.13
C-309/12	<p>Gomes Viana Novo e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal EU-lovgivningen på det specifikke område for sikring af løntilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, herunder navnlig artikel 4 og 10 i direktiv 80/987/EØF, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som selv i de tilfælde, hvor arbejdstagerne har anlagt sag mod arbejdsgiveren ved Tribunal do Trabalho med henblik på at opnå rettens fastsættelse af det skyldige beløb samt tvangsinddrivelse heraf, udelukkende garanterer de tilgodehavender, der er stiftet inden for de seneste seks måneder forud for anlæggelsen af søgsmål om insolvens mod arbejdsgiveren?</p>	Dom	28.11.13
C-501/12, C-502/12, C-503/12, C-504/12, C-505/12, C-506/12, C-540/12 og C-541/12	<p>Specht m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig direktiv 2000/78/EF, med hensyn til et omfattende forbud mod uberettiget forskelsbehandling på grund af alder fortolkes således, at det også omfatter nationale bestemmelser om aflønning af tjenestemænd i delstater? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret, at en national bestemmelse, hvorefter størrelsen af en tjenestemand's grundløn ved etableringen af tjenestemandforholdet afhænger afgørende af den pågældendes alder og efterfølgende først og fremmest stiger i takt med varigheden af tjenestemandforholdet, udgør en direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder? 3) Såfremt også det andet</p>	GA	28.11.13

	<p>spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at en sådan national bestemmelse begrundes med det lovgivningsmæssige mål, at erhvervs-erfaring skal belønnes? 4) Såfremt også det tredje spørgsmål besvares bekræftende, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de personer, som har været udsat for forskelsbehandling, skal aflønnes med tilbage-virkende kraft efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling? Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatnings-ansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser? 5) Er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret til hinder for en national foranstaltning, der lader kravet på (efter-)betaling eller erstatning være afhængigt af, at tjenestemanden har gjort dette krav gældende hurtigt? 6) Såfremt det første til det tredje spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret, at en overgangslov – hvorefter de gamle tjenestemænd (Bestandsbeamten) alene indplaceres på et løntrin i den nye ordning på grundlag af beløbet for den grundløn, de har erhvervet i henhold til de tidligere regler om aflønning (som indebærer en forskelsbehandling) på datoen for overgangen, og hvorefter den videre opstigning i højere løntrin således uafhængigt af tjenestemandens absolutte erfaringsperiode kun beregnes efter de erfaringsperioder, der er tilbagelagt fra overgangslovens ikrafttræden – udgør en vedvarende opretholdelse af den bestående forskelsbehandling på grund af alder, indtil det pågældende øverste løntrin er nået? 7) Såfremt også det sjette spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at denne ubegrænset vedvarende ulige behandling kan begrundes med det lovgivningsmæssige mål [org. s. 3], at overgangsloven ikke (kun) skal beskytte bestående erhvervede rettigheder på datoen for overgangen, men (også) forventningen om den prognose-mæssigt forskaffede livsindkomst ihenhold til de tidligere regler om aflønning i den pågældende lønklasse? Kan den vedvarende forskelsbehandling af gamle tjenestemænd være begrundet, fordi den alternative regulering (individuel indplacering også af gamle tjenestemænd efter erfaringsperioder) ville være forbundet med en større administrativ byrde? 8) Såfremt det syvende spørgsmål besvares med, at forskelsbehandling ikke kan være begrundet, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de gamle tjenestemænd skal aflønnes med tilbagevirkende kraft og fortløbende efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke også for de gamle tjenestemænd er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling? Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatningsansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser?</p>		
C-576/11	<p>Europa- Kommissionen mod Storhertugdømmet Luxembourg</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet det ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger for at opfylde den dom, der blev afsagt af Domstolen den 23. november 2006 i sag C-452/05. Storhertugdømmet</p>	Dom	28.11.13

	<p>Luxembourg tilpligtes at betale Kommissionen den foreslåede tvangsbøde på 11 340 EUR pr. dag, hvormed opfyldelsen af den dom, der blev afsagt den 23. november 2006 i sag C-452/05, forsinkes, regnet fra afsigelsen af dommen i denne sag, og indtil dommen i sag C-452/05 er opfyldt. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale Kommissionen et dagligt fast beløb på 1 248 EUR, regnet fra afsigelsen af dommen af 23. november 2006 i sag C-452/05, og indtil afsigelsen af dommen i denne sag eller indtil den dom, der blev afsagt i sag C-452/05, er opfyldt, hvis dette sker tidligere. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>		
C-117/10	<p>Kommissionen mod Rådet</p> <p>Påstand: Rådets beslutning 2010/10/EF af 20. november 2009 om Republikken Polens myndigheders ydelse af statsstøtte til køb af landbrugsjord mellem den 1. januar 2010 og den 31. december 2013 annulleres. Ved at vedtage den anfægtede beslutning har Rådet ophævet Kommissionens beslutning, som følger af forslaget om passende foranstaltninger i punkt 196 i rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 og af Polens ubetingede tilslutning til forslaget, hvorefter Polen er forpligtet til at bringe en eksisterende støtteordning til køb af landbrugsjord til ophør senest den 31. december 2009. Under påberåbelse af at der foreligger særlige omstændigheder, har Rådet faktisk givet tilladelse til, at Polen opretholder denne ordning, indtil rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 udløber den 31. december 2013. De af Rådet fremførte omstændigheder som begrundelse for beslutningen er af indlysende grunde ikke usædvanlige omstændigheder af en sådan karakter, at de kan begrunde den truffede beslutning, og tager ikke hensyn til Kommissionens beslutning med hensyn til denne ordning.[...]</p>	Dom	04.12.13
C-159/12 - C-161/12	<p>Venturinim.fl. mod A.S.L. PAVIA (Agenzia sanitaria locale) REGIONE LOMBARDIA – DIPARTIMENTO CURE PRIMARIE U.O. FARMACEUTICA (département des soins primaires – unite hospitalière pharmaceutique) COMUNE DI BEREGUARDO (ville de Bereguardo) AGENZIA ITALIANA DEL FARMACO (agence italienne du médicament)</p> <p>Sagen vedrører: Er principperne om etableringsfrihed, forbud mod forskelsbehandling og om konkurrence i medfør af artikel 49 ff. TEUF til hinder for nationale bestemmelser, som dels hindrer en autoriseret farmaceut, der er medlem af den respektive sammenslutning, men som ikke er indehaver af en af fordelingsplanen omfattet forretning, i at foretage detailsalg på sit håndkøbs-udsalg også af receptpligtige lægemidler på »hvid recept«, dvs. lægemidler uden tilskud fra den nationale sundhedsmyndighed, som derfor udelukkende betales af forbrugeren, dels hermed også på dette område fastsætter et forbud mod salg af bestemte kategorier af lægemidler og indfører kvoteregler vedrørende antallet af forretninger i landet?</p>	Dom	05.12.13
C-166/12	<p>Časta</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvordan skal begrebet »kapital, der repræsenterer [...] pensionsrettigheder« i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber, som ændret ved Rådets forordning nr. 723/2004 (herefter »tjenestemand-svedtægten«), forstås? Omfatter begrebet pensionsrettighedsniveauet fastsat både i form af den aktuarmæssige modværdi og i form af den fastsatte tilbagekøbsværdi som</p>	Dom	05.12.13

	<p>defineret i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten, således som fastsat inden ikrafttrædelsen af forordning nr. 723/2004, eller skal det identificeres med kun et af disse begreber, og hvis ikke, hvordan adskiller det sig da fra disse begreber? 2. Udelukker artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, som ændret ved Lissabontraktaten, anvendelsen af den metode til beregning af pensionsrettigheder, der er opstillet i § 105a, stk. 1, i lov nr. 155/1995 om pensionsforsikring og i administrativ bekendtgørelse nr. 587/2006 om detaljerede ordninger for gensidig overførsel af pensionsrettigheder i forbindelse med De Europæiske Fællesskabers pensionsordning? Er det i denne sammenhæng relevant, at denne beregningsmetode i en specifik sag medfører, at de pensionsrettigheder, der tilbydes overført til EU-pensionsordningen, ansættes til et niveau, som ikke engang udgør halvdelen af de bidrag, som en tjenestemand har betalt til den nationale pensionsordning? 3. Skal Domstolens dom af 16. december 2004, sag C-293/03, Gregorio My mod Office national des pensions (ONP), fortolkes således, at det personlige vurderingsgrundlag med henblik på beregningen af værdien af de pensionsrettigheder, der skal overføres til EU-pensionsordningen ved hjælp af en aktuarmæssig metode, som er afhængig af forsikringsperioden, også omfatter den periode, hvorunder EU-tjenestemanden forud for datoen for fremsættelse af anmodningen om overførsel af pensionsrettighederne allerede har deltaget i EU-pensionsordningen?</p>		
C-561/12	<p>Nordecon et RambollEesti</p> <p>Sagen vedrører: a) Skal artikel 30, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at en ordregivende myndighed kan føre forhandlinger med tilbudsgiverne om tilbud, som ikke svarer til de bindende krav, der er fastsat i kontraktens tekniske specifikationer? b) Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende: Skal artikel 30, stk. 2, i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at en ordregivende myndighed under forhandlingerne efter tilbuddenes åbning kan ændre de bindende krav til de tekniske specifikationer, såfremt kontraktens genstand ikke ændres, og kravet om ligebehandling af alle tilbudsgivere respekteres? c) Såfremt spørgsmål b) besvares bekræftende: Skal artikel 30, stk. 2, i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at en ordning, der udelukker en ændring af de bindende krav til de tekniske specifikationer under forhandlingerne efter tilbuddenes åbning, er i strid med denne bestemmelse? d) Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende: Skal artikel 30, stk. 2, i direktiv 2004/18 fortolkes således, at en ordregivende myndighed herefter ikke må indplacere et tilbud som det bedste, når dette tilbud ved afslutningen af forhandlingerne ikke er i overensstemmelse med de bindende krav i de tekniske specifikationer?</p>	Dom	05.12.13